

VASI SZABÓ JÁNOS

ORBITSVILLE AVAGY A KETTÉSZAKÍTOTT-VILÁG EFFEKTUS*

PHILIP K. DICK EMLÉKÉRE

Tökípompos Zsombor az Egyesült Energetikai Zrt. informatikusa a fejére húzta a szájbarketyerét, ujjait beleillesztette az érzékelőkkel átszőtt kesztyűbe, oldalára ragasztotta a büntítapaszkokat – ha elrontott valamit a játék során, ettől harminc volt feszültségű áram csípte meg a bőrét. A cégnél az egésznapos hajsza és megalázkodás után jó volt kicsit tombolni az iraki – líbiai? szíriai? afgán? gázai?... – fronton. Kedvence, az FGM-148 Javelin antitank keresztben állt a hátán, a Gepárd M6 Hiúz (hogy a nemzeti érzés se maradjon ki) az oldalán lógott, a pisztolytáskában egy Beretta a jobb lábát verdeste, baloldalon a tokban a kommandóskés. A valóságban lépni se tudott volna ennyi teher alatt...

Letelt az egy óra dzsihadista-gyilkolászás, az okosteló csengőhangja jelezte, hogy ideje befejezni a mókát. A barátnője, Ecsedi Kitti megígérte, hogy felugrik hétórára, egy laza menetre. (Nem mondhatta le, a lány fél évig dolgozott Utrechtben, múlt héten jött haza nyári szabadságra, azóta – ha rajta múlik - le se szállt volna a fiú derekáról.) Ahogy kilépett a lövöldözős virtuális játékból, a zajsztint az állandó értékre csökkent a lakótelepi szoba-konyhás bérleményben. (Az EEZ biztosította a vidéki kollégának.)

Balról Farizéknél állt a szokásos bál; a kebabos, Abdul Fariz pofozta az asszonyt. Szerencsétlen nőnek most épp a fejkendője csúszott le a közértben, nem sietett visszahúzni, amúgy is izzadhatott rendesen a sűrű hollófelete hajkorona alatt, délben harminckilenc fok volt árnyékban a flaszteren. Pechjére Abdul unokaöccse a bolttal szemben dílerkedett: első dolga volt jelenteni Fatima illetlenségét.

* A cím tisztelgés Bob Shaw Orbitville trilógiája és Brian W. Aldis *Non stop* (magyar kiadásban: *Amíg világ a világ*) című regénye előtt.

Jobbról Radics Pista bá' bejárónője vinnyogott. Két éve halt meg a felesége, Sárközi Mari – ötvenes, kövér asszony – járt föl hozzá főzni és takarítani, s mivel az öregúrnál hetven felett is keményen állt a cerka, ellátta az egyéb asszonyi teendőket is. A baj csak ott volt, hogy Mari néni azon nők közé tartozott, akik nem tudtak csöndben maradni gyentülés közben.

Bimbambimbam, szólt a csengő – utálta ezt a hangot, de a céges bérlemben nem cserélhetett ki semmit –: Kitti állt az ajtóban, a sudár nyírpazonyi lány. Fél fejjel volt magasabb Zsombornál – ez mindig zavarba hozta a srácot –, amúgy darázsderekű, feszes mellű, szénszemű csinos nő, közel a harminchoz.

– Csó, Zsombi! Az évfordulónkra – elfeledted ugye... – hoztam valami meglepít, egy új cuccot a ketyerédbe. Kinn ez a legmenőbb játék, teljesen élethű, azt mondják. De ennek ára van ám, tökikém... Húttóttél be Amstelt?

Kilencig kavartak, aztán letusolt a lány és elsietett a barátnőjéhez, Cintiaéhoz. Este tízre kaptak időpontot a műkörmöshöz a belvárosi plázában. A szexen kívül csak a kozmetikus és a szolárium hozta lázba Kittit. (Bár Zsombor nem értette, minek a csokicső-függés egy kreolbőrű nőnek?)

A fiú darabig szemezett a pendrájvval, aztán előkereste a szájbarketyere alkatrészeit. Késő volt ugyan, de a kíváncsiság ördöge – és a játékszenvedély – nem hagyta nyugodni.

A szokásos promóciós anyag képsora zúdult a retinájára: **JÁTÉKFÜGGŐ VAGY? NEM JUTSZ HOZZÁ A NAPI ADAGODHOZ? A HELLIS GAME SZAKEMBEREI BIZTOSÍTJÁK A KELLŐ DÓZIST! LETÖLTHETŐ DEMÓK, FILMEK, PATCH-EK EGY CSOMÓ SCREENSHOT: BEBÖKNI! DIKTÁLUNK! ELLENŐRIZD:** <http://www.hellisgame.eu>

Aztán végre a játék logója is összeállt: **ORBITSVILLE: DE VERDEELDE WERELD EFFECT**

Három férfi feszeng a félhomályos, szűk helyiségben. Ezüstszínű egyenruhát viselnek, vállukon fekete csík a rangjelzés. Ketten szőke, tejfehér bőrű, délceg ifjak. A harmadik őszes hajú, markáns vonású, sovány, de izmos férfi. Vállán a három vörös stráf élesen elüti ruhájának fémesen csillámló szövetétől. Pah százados barna szemét a megszeppent beosztottjain legeltes-ti. Keskeny szája mosolyra húzódik.

– Csak semmi izgalom, Joh és Enh! Még két percig ereszkedünk, s aztán kitarul előttetek is az Ajtó és az ismeretlen világ, amit eddig csak a monitorok üvegén keresztül láttatok. Mikor először jártam ott, sok éve, el-

bódultam az ámulattól; úgy izgultam, mint a Vizsgabizottság előtt álló kisdíák. Tehát, nyugalom, fiúk!

A fény árnyakat fest a falra: két hórihorgas, gyér ruházatú, barna bőrű, fekete hajú férfi kétdimenziós vetületét. Árnyékkarjukból jól kivehetően mered elő a kések foltja. A ritkás levélzet mögött rejtőznek, biztosak a dolgukban: az áldozatnak erre kell jönnie.

Lih szinte repdes a boldogságtól. A legszebb ruháját öltötte magára. Frissen mosott haja vidáman lobog a szemből jövő légáramlatban. Formás, bronzszínű lába szaporázza lépteit. Keblére szorítja kézfejét. Türkizkék szemében a szerelem és a megmagyarázhatatlan imádat fénye csillog. A csodálatos fényárban tündöklő, ezüsthajú és ruhájú istenség elé siet! Aki meggyógyította a kishúgát és a falu többi betegét, akinek az erős férfikezéből itta a Bluewady hús vizét, s kit immár hét napja tiszta szívéből, a falu főterén lobogó tűznél forróbban szeretett!

Ahogy előbukkan a tompán szürkellő műanyag szikla mögül, a két leselkedő férfi összenéz. Vérekes szemükben mohó vágy szikrája lobban. Hangtalanul nyílik szét a bozót, s a mezítelen talpak suhannak az áldozat után. A lány kifinomult hallása az utolsó pillanatban észleli az egyik apró kavics roppanását. Hátranéz; néhány másodpercig földbe-gyökerezett lábbal áll. Amikor a támadók – látván, hogy fölfedezte őket – ordítva rohanni kezdenek feléje, feloldódik a dermedtsége, sarkon fordult és sikoltva szaladni kezd előlük. A gazella természetű lány kecses futása, ha lehet, még inkább felhergeli az üldözőit. Vadul rázva a késeket csörtetnek utána. Szűk ösvényen tart a hajsza. Lih szíve a torkában dobog.

Lassul a futása. Közről hallja üldözőinek lihegését. Csak a Mennyei Kaput érje el! Ez minden vágya, addig legalább kétszáz méter kapaszkodó van hátra. Megcsúszik az itt tükörsima talajon. Térdre esik, rögtön talpra áll, s maradék erejével szalad tovább. Egy lépés távolság sincs közöttük. Szőrös kar kapkod utána. A dagadó izmok megfeszülnek. A vastag ujj szinte érinti a bőrét. A lány felér a Jelenés Helyére. Mint a nyíllal sebzett antilop szökell egy utolsót, a fémfal előtt elterül. Diadalmas vigyor ragyogja be az üldözők arcát. Lelassítják léptüket, s megállnak az eszméletlen nő mellett.

Egyikük lehajol, hogy lehúzza a ruháját, amikor. . . félelmetes hang tör elő a falból! A szellemek ármádiája surrog, majd a férfiak rémületére szétnyílik a szikla, s a félhomályból három istenség lép eléjük. De, ez már sok a hadfiak idegeinek! Fegyverüket, s minden magukra aggatott, rabolt holmit elhajigálva eszeveszetten menekülnek le az ösvényen. Egymást taposva, a síkos földön elvágódva gurulnak alá.

Lih fejfájásra ébred. Érezi: homlokán hűsítő kötés feszül. Miután összeszedi magát, felemeli a fejét, s körülnéz. A Jelenés Helyét nem látja. Kopott akác-ligetekkel gyéren benőtt, másfél mérföld széles szavanna terül el körötte. Itt-ott moha lepte különös formájú fém és műanyag dombok emelkednek ki a síkságból. Baljósloán magasodik fölébe a koromfekete Égmennyezet íve. A bizonytalanság és a félelem lesz úrrá a lányon. . . Az „Isten” karját érinti meg az ujj! Rémulten elkapja a kezét, föltérdel, s az előtte guggoló lény felé hajlong. Ő egészen emberi nevetést hallat, vállánál felemeli, s amikor a lány tekintete összeforr a barátságos pillantásával – megszólal:

– Tudom, mit akarsz mondani! Azt hiszed, Isten vagyok? Nem igaz. Szólíts Pah-nak!

– Uram, Istenem... – földöntúli boldogság ragyog a lány arcán. Megszólította őt. Megtörtént álmainak, vágyának beteljesülése!

A Pah ruhájából szüremelő fény koszorút fon a lány alakja köré. A férfi jól látja: Lih szeméből csillogva szaladnak le a könnypatakok, tűzpiros ajkánál találkoznak, s a belőlük áradó folyam tovább hömpölyög az egészségesen telt, érzéki állán és a nyakánál több ágra szakadva elhal keblének bronzszínű dombhajlatai közt. Ősi erő vonzza a lányt az „Isten” markáns arca felé. S ajka összeforr az ajkával, teste eggyé válik a testével, lelke összeolvad a lelkével.

– Ez meg mi a szar? – Tökিপompos Zsombor úgy kapta le a szájberketyere – modern hegesztőpalást és infra-kamerás távcső klónjára emlékeztető fejrészét, mintha áram futott volna át rajta. – Jól kicseszett velem a tírják csaj, bünti az elfelejtett évfordulóért!

A strukturalista és determinisztikus antropológia diadala

Tökípompos Zsombor hajnalig a világhálón lógott. A gyorséletteremből hozott hamburger ehetetlen masszává esett szét a mikróban, olyan szaga volt, mint az égett bakelitnek... Undorodva dobta a szemetesbe. A sör elfogyott, nem ártott volna az agytompító: a fészbukon egy nyugger nyomta a szentbeszédet, mennyire nem ártana a mai fizikálisan nulla, drogoktól elhülyített fiataloknak pár hónap katonai kiképzés. A két éve elhunyt apja jutott eszébe; fiatalon focizott valamelyik őrsegi csapatban, mesélte, hogy a seregben, az alapképzés utáni lazább hónapokban tíz kilót hízott, a leszerelést követően külön atlétikai tréninget kellett végigcsinálni, pedig a magyar foci akkor se a játékosok futómennyiségéről volt híres.

Kitti oldalára szörfözve újabb bosszúság: annak a levakarhatatlan pakisztáni muszlimnak a sokadik virágcsokor megosztása gördült elé. Hónapok óta zaklatta a barátnőjét. Nem értette, Kitti mért nem törli a fickót az ismerősei közül?

Dühösen kapcsolt át az InterGalaktika honlapjára. Korábbi kritikán akadt meg a szeme, szerette a sci-fit, a szerző érdekes képekkel illusztrálta mondanóját, ám nem sok öröme telt benne: „A jövő morális kisembereinek kiképzése a jelen iskoláiban folyik. Mit is tenne Ebenezer helyében a tévé felnevelte, semmiféle erkölcsi érzékkel nem rendelkező, semmilyen valódi értéket befogadni nem tudó ifjúsági massa valamelyik egyede? Nem éreznék különösebb szükségét a cselekvésnek, ugrani főleg nem ugrana, hiszen Niki csak a munkáját veszítette el, nem pedig az ülőhelyet akarja előle a buszon elfoglalni. Mit tenne? Pontosan ugyanazt, amit mindig; bambán bámulna, rágógumit csámcsogna, nyomkodná a mobiltelefonját, miközben sivár, rossz zene csörömpölne zagyván a fülhallgatójából.” **

Ez a fickó is a fiatalokat szapulta, itt minden a baj az „Y-generáció” bűne...

Akaratlan került kezébe a szájbarketyere, a világhálós marhaságnál az a szirupos Orbitville-játék is jobb volt.

– Pah százados, az Első Parancsnok hívhatja! – a férfi arca érzéketlenül fehérlik. A bő kabát takarja, ám Pah felfigyel a kidudorodó pisztolyra. Szótlanul követi a legfelső szintre. Az Első Parancsnok ajtaja fölött piros lámpácska pislog. A fotocellás érzékelő hangtalanul csúsztatja el a százados útjából az ajtót. Kísérője kint megáll, a folyosó falának veti a hátát.

Félkörben nagyképernyős vízorok, alattuk bonyolult klaviatúrájú műszerfal veszi körül az Első Parancsnokot. A sötétben annyit ki lehet venni, hogy köpcös testalkatú ember. A széke fölött kigyúl az erős xenon-lámpa. Az Első Parancsnok mereven nézi a századost. Régóta ismeri Pah-t, egy idősek, a Parancsnok fejét kevesebb ősz hajszál borítja, mint az előtte feszengő férfit. Halk, nőies hangon szólal meg:

– Pah, te megszegtél az Utasítás 30/1 és 30/8, valamint 52/3-as pontjait! Engedély nélkül, két ízben is megjártad a Másik Világot, beleavatkoztál a történelem folyamatába.

Tetteid beláthatatlan következménnyel járhatnak! Milyen indokot tudsz felhozni a mentségedre?

** Részlet Pete László Miklós Gyilkos szatíra Jean Ignace Gérard képeinek modorában című kritikájából

– Uram! – Pah főhajtással köszöni meg a válaszadás lehetőségét – Tettemet – miszerint HLB2-es antibiotikumot adtam be a lakosság egy részének -; a Másik Világ 11-es körzetét sújtó járvány végzetes következményeivel tudom megindokolni. Ez drasztikus népességsökkenéssel járma az említett körzetben és a szomszédos szektorokban. A járvány pusztítása természetesen a katonai erőviszonyok felborulását jelenti. A térség meggyengülése felkeltené a 106-os és 121-es körzetek klánvezéreinek figyelmét, s azt nem kell részleteznom, hogy micsoda katasztrófa lenne most egy fegyveres konfliktus az egészségügyi szempontból labilis térségben.

– A magyarázatod elfogadom. De, nem válaszoltál az 52/3– as pont alapján felvetett vádra?

Összefutnak a ráncok az őszférfi arcán. Sokkal idősebbnek tűnik a koránál...

– Az 52/3 ?

– Nem is sejtjed, százados? – kigyúlnak a képernyők az Első Parancsnok mozdulatára. Dimbes-dombos vidéket mutat a kamera. Falut a 114-es körzetből. Egyre közelebbi felvételeket látnak: sárból tapasztott, nádfedeles, kör alapú házakat; a falu főterét a közepén lobogó máglyával. A tűz körül rongyokba öltözött emberek ácsorognak. Előbb csak az alakjuk, később különböző testrészeik lesznek kivehetőek. S már felismerhetőek az arcok is: a természet viszontagságaival dacoló emberek ráncok-barázdált ábrázata. A képernyő egy ősz hajú asszonyt mutat, aranyszőke, kék szemű teremtés áll mellette. Lih! Pah szeme furcsán fénylik.

A kamera végig pásztázta a lányt: a szemét, az ajkát, a vállát, a keblét, a derekát – itt megáll, a kép kimerevedik. A karcsú derék, ami a férfi emlékezetében él, eltűnt: kigömbölyödött! A lány édes terhet hord a szíve alatt. A férfi térde megroggyan.

– Pah százados! Ismered a Törvényt? Választhatsz: letöltöd a kiszabott...

– Parancsnok! Itt nincs választás: apa vagyok!

Lih boldogan hajtja fejét a csontos vállra. Bár az „Istene” nem öltötte fel többé az ezüstszínben csillámló ruháját. Ha kérdezték nem tudott másról beszélni, csak a szomszédos királyság, Harmandia széles sztyeppéiről, s Iwron széles, hideg bérceiről. Mégis elhozta számára azt, amire kislány kora óta vágyott: a békés családi tűzhely melegét és egy bolyhos-szöszke gyermek minden kincsnél többet érő látványát.

Tompán világító, ovális lámpákból vánszorog elő a fény. Pergamenszínűre festi a helyiséget. Az asztal körül tizenkét komoly-komor ábrázatú férfi ül. Az asztalfőről az Első Parancsnok szemléli a Parancsnokok Tanácsának tagjait. Amikor elhal a székek közt a suttogás, szólásra emelkedik:

– Tisztelt Parancsnoktársaim! Az esemény, ami miatt összegyűltünk, régóta vajdúdó problémája az Első Szint vezetőinek. Ám eddig – humánus okokra hivatkozva – szemet hunytunk fölötte. Hagytuk, hogy elfajuljanak az események. Önök tudják, miről akarok szólni! A Másik Világba levezető, mára egyetlennek megmaradt „út”, az alfanégyes felvonó lezárásáról. A döntésünk nagy horderejű, évszázadokra kiható következménnyel jár. Mielőtt határoznánk, kérem, hallgassuk meg új Parancsnoktársunk, Enh rövid történeti összefoglalóját.

Enh, egyike annak a két ifjúnak, akik néhány hónapja Pah-hal szálltak alá a Másik Világba, elnehezülő nyelvvel kezd a bemagolt előadásba:

– 2459. január 11. Föld. A „kivándorlás” kezdetének időpontja. A Tíz Csillaghajó indulásának napja. Ötvenezer lelket szállító, hatalmas űrgépek hagyták maguk mögött a kozmosz első millió kilométereit. A galaxis távoli, NTC 3-as jelzésű csillagának bolygórendszere felé tartottak. Az út sok-sok év, ám a hajónként ötezer főnyi legénység inkább vállalta a kockázatot, mint az életet a Földön megalakult „Világállam” diktatúrájában. A csillaghajónk, a Prometheus a hetedik ebben az egymást csak a kozmikus lokátorokkal „látó” karavánban. A harmuncettedik „földi” év múlt el, a Prometheus a megadott koordináták szerint haladt, amikor közeli csillagrendszer vonzásából kiszabadult üstökös raj keresztelte útját. Az egyik üstökös magja túl közel került a komputerek irányította űrhajóhoz. A Prometheus védőernyője részben megsemmisült. Ezzel egy időben robbanás rázta meg a Központi Energiatovábbító-blokkal szomszédos szektorokat. Leállt a hét fénymotorból három, majd további kettő. Az automatikus vészjelző rendszer megkezdte a legénység ébresztését. Az ötezer űrhajós önfeláldozó munkája révén sikerült megakadályozni a robbanások láncreakcióját. Keserves munkával üzembe tudták helyezni az egyik hibás fénymotort. Ez kevés volt a csillaghajó eredeti sebességének az eléréséhez. A szükséges gyorsulásnak csak a töredékét sikerült elérni. Ilyen körülmények között értelmetlenné vált az asztronauták újbóli hibernálása, hisz ezek a készülékek nem működtek volna addig, amíg a Prometheus új, lelassult tempójával eléri az NTC 3-as csillagot. A helyzet kritikus volt, ám Newman György – később, az első Első Parancsnok – vezetésével társadalomtudósokból, orvosokból, ökológusokból és mérnökökből alakult kutatócsoport kidolgozta a Túlélés, az NTC 3-tervet. Ez nagy vonalakban a következőkből áll: a jövőben a csillaghajó irányítása a legfelső szint szuperkomputereinek és szűk körű – száz-százötven fős – tudós-technikus csoportnak a feladata lesz. Ez a csoport az évtizedek, évszázadok alatt folyamatosan megújul, kicserélődik. Méghozzá a Prometheus további öt szintjén létrehozott, mesterséges bioszférával kitöltött Másik

Világ emberanyagából. A Másik Világ létrehozását két megoldhatatlannak tűnő probléma indokolta.

Először: ez a „világ” a jövőben az NTC 3-as bolygót meghódító telepesek kinevelője lesz. Persze, csak demográfiai értelemben. Miért? Erre ad választ a Newman Utasítás második pontja. A közvetlen katasztrófa elhárításának pillanatában 4937 fő volt a legénység. Ez a szám, a kikerülhetetlen szaporulat hozzáadásával, már tarthatatlanná hatványozódna úgy ezeröt-száz év múlva. Ennyire becsülték az út időtartalmát, amíg az űrhajó lelassult sebességével eléri az NTC 3 rendszerét.

Másrészt, számolni kellett az űrhajósok többségében kialakult, vészhelyzetet is okozható pszichikai hatással. Ami az életre szóló összezártság, s a megérkezés reménytelen távlatokba tűnésnek következményei voltak. A második pont ennek a konfliktushelyzetnek a drasztikus megoldását javasolta. Az indulástól számított 33. évben szavazásra bocsátották, s a legénység viták után elfogadta. A több ezer férfi és nő önként hozzájárult ahhoz, hogy ők és utódaik az út végéig ezen öt, speciálisan kialakított szinten éljék meg a történelmüket.

De nem spontán társadalmi fejlődés során létrejövő történelmet, hanem az első szint által irányított másfél évezredet. Ezt az irányítást – immár négyszáz éve – úgy érzük el, hogy az elsőket is beleszámítva a Másik Világ minden egyes tagjának az agyában egy bizonyos tudati- emlékezet visszacsatolást hajtunk végre. Aminek következtében a lakosság intelligencia, tudás és tapasztalat-szintjét kora vaskori állapotban tartjuk. Ez a humánusnak nem nevezhető cselekedet azért szükségeltetik, mert még egy oly izolált közösség sem képzelhető el bizonyos természetes fejlődés nélkül, mint a mi Másik Világunk. Az első önkéntesek kései leszármazottai előbb-utóbb végigjárnák a nagy utat, a civilizáció fejlődésének lépcsőfokait. Azt elképzelni is nehéz, mi lenne ezer év elteltével annak az eredménye, ha környezetszennyező masinák sokasága árasztaná el csillaghajónk hatalmas, mégis korlátozott méretű belsejét. Ez a másként megoldhatatlan probléma szükségelteti ma is a „zárlatot”, amit minden másik világbéli újszülött elméjében kénytelenek vagyunk végrehajtani.

A „műtét” eleinte orvosaink „Istenek” alakjában történő látogatásával, körülbelül százöt év telepatikus úton van végrehajtva. A „visszacsatolás” nem egyoldalú, visszafordíthatatlan folyamat – akkor teljesen értelmét veszítene –, azt szükség esetén fel lehet oldani. Így teszünk a legtehetségesebb gyermekek esetében is, akik felkerülnek hozzánk az Első Szintre, s a kötelező sterilizálás után, akár Parancsnokok is válhatnak belőlük. Az Első Szint munkatársai közt akadnak olyanok, akiket mentális és egészségügyi okból nem

sterilizálhatunk. Velük a legutóbbi időkig nem volt probléma. Az elmúlt évtizedben több nemzőképes tudósunk tett „magánkirándulást” a Másik Világ biológiailag termékeny asszonyai közé. A gyermekeik többsége, kideríthetetlen okból, mutációval született, s minden mutánst – mert agyuk nem irányítható – annihilálnunk kell! A baj megelőzőeként felmerült az utolsó, az alfanégyes felvonórendszer lezárásának terve. Ezentúl csakis szintünk utánpótlását biztosító emberanyag felhozatalakor használnánk... Parancsnoktársak, megköszönöm a figyelmüket! Befejeztem a beszámolót – a férfi letöröli homlokáról a verejtékcseppeket. Az Első Parancsnok szigorú pillantása söpör végig a székek közt.

– Parancsnoktársak, ne húzzuk tovább az időt, szavazzunk! Ki van a lezárás mellett?

Tizenkét kéz emelkedik, rövidebb-hosszabb habozás után, a magasba.

– Köszönöm! Azt hiszem, ezzel a döntéssel megalapoztuk az Útból hátralévő ezer esztendő harmonikus történelmét. Még egyszer köszönöm. Az ülésiünket berekesztem. Parancsnokok!

Föl, vigyázz! Pihenj, folytassák tovább. . .

A fény élesen tűz Pah szemébe. Miért zavarja az aranyszínű ragyogás? Társainak: Lih-nek, s a kis Enh-nek meg se kottyán. S nem ért még néhány más dolgot sem. Ám, ha ezekre gondol, szörnyű fejfájás hasít az elméjébe. Olyan erős, hogy még a Bluewady híús hullámai sem tudják kitörölni azt onnan.

Szombathely, 1989-2015.